

HOMILIE NEGENTIENDE ZONDAG DOOR HET JAAR – C

“Maak je toch geen zorgen.” Hoe vaak hebben anderen dat tegen ons gezegd, als wij hun onze zorgen vertelden. “Je moet positief denken!!” En wij gaven meestal als antwoord: “Maar jij hebt goed praten.”

Mensen lijken tobberige wezens te zijn. Zij maken zich over alles zorgen. Hoe zal de toekomst zijn? Hoe zal de economie zich ontwikkelen? Zal ik mijn baan kunnen behouden? Lopen de kinderen niet in zeven sloten tegelijk? Wij hebben de neiging tot doemdenken. Achteraf blijkt meestal dat de meeste zorgen nergens voor nodig zijn geweest. Alles is weer goed gekomen.

Natuurlijk is er vaak alle reden tot zorg. Onze eerste zorg is de zorg voor ons dagelijkse brood. Er moet brood op de plank komen. Jezus' oproep om niet te bezorgd te zijn over eten en drinken, klinkt ons daarom wat te gemakkelijk in de oren. Het kan dus geen aansporing zijn om de boel maar de boel te laten. Er komen geen gebraden haantjes aanvliegen. Maar soms zijn wij té bezorgd. Want wij mogen altijd toch ook hopen en vertrouwen. Wij mogen eens een kaarsje aansteken en onze zorgen ook aan O.L.Heer toevertrouwen. Jezus wil niet, dat ons leven een vreugdeloze aangelegenheid wordt, doordat onze dagen alleen maar gevuld zijn met de zorg om ons natje en droogje.

Het evangelie van deze zondag geeft ons een weg aan, hoe met onze zorgen om te gaan door een oproep tot hoop, tot vertrouwen, tot toekomstverwachting. Hopen is meer dan alleen positief denken. Hopen is uitdrukking van een band met God. Je weet: God gaat met mij mee op deze levensweg die soms ook moeilijk is. Wij zijn mensen-op-weg. Ons menselijk leven is een gelukkig leven, als wij hoopvol zijn, waakzaam, attent, vooruit kijken. Het evangelie opent onze ogen voor de Heer, die ons met ons mee gaat om ons te laten beseffen, dat wij kinderen van God zijn. Dus: wij gaan God ter harte. Hij heeft ons het leven gegeven. Hij wil dat het ons nu goed gaat en dat wij eens wil bij Hem zijn in zijn hemels Vaderhuis. Geen enkel mens is een Godvergeten wezen. De mens mag daarom zelfs Vader tot God zeggen: Onze Vader. God is nu al onze levenssfeer. Daarom is Jezus in ons midden gekomen en is hij naar de minstbedeelden gegaan: de zieken, de armen, de geestelijk lijdenden, tot mensen die gebukt gaan onder hun zondig verleden, tot mensen zonder blij vertrouwen, om aan allen te zeggen: wees niet bang, want je mag hopen, je mag blij vertrouwen. Kijk vooruit.

De Heer treedt ons nu tegemoet, zoals Hij altijd al mensen tegemoet getreden is gedurende de hele geschiedenis om hen nabij te zijn in hun moeilijkheden. Van de uittocht uit Egypte tot nu toe hebben mensen altijd weer mogen ervaren, dat God voor hen gereed staat. Maar men moet er oog voor willen hebben. 'Tel uw zegeningen' wil het evangelie van deze zondag ons toeroepen. Wees waakzaam, wees aandachtig, wees attent. Er zijn die bijzondere ogenblikken in ieders leven. De momenten van grote vreugde. Een geboorte, een huwelijk, een diploma, een vriendschap. Maar ook moeilijke en pijnlijke gebeurtenissen zijn vaak niet zonder betekenis, want zij hebben aan ons leven diepgang gegeven. Tegenslag of ziekte. Wij zijn er rijpe en wijze mensen door geworden. Mensen die dieper wortelen en niet slechts blijven steken in het oppervlakkige en alledaagse. Juist deze gebeurtenissen hebben ons als mens gevormd. Juist in die ogenblikken hebben wij mogen ervaren, dat er een God is, die voor ons zorgt en houvast geeft.

Iedere dag wil de Heer mensen ontmoeten om ons waakzaam te maken. Het gebeurt zo eenvoudig, dat wij eraan voorbij zien, omdat wij niet waakzaam en attent zijn, teveel opgesloten in ons eigen ik. Hij heeft ons ook beloofd, dat wij hem zullen zien, als Hij komt aan het einde van ons leven. Voor iedere mens geldt deze belofte. Jezus treedt iedere mens tegemoet. Het leven-met-de-Heer hier op aarde wordt voortgezet in een leven-met-de-Heer in de hemel. Daarop mogen wij hopen en dat vooruitzicht schenkt nu al vreugde aan ons aardse bestaan. Amen.